

Endvidere bliver efter Dagsordenen at foretage Udkast til Lov om Straf for Dyrplageri. Sagen er til 2den*) Behandling. Udvalgets Betænkning med de deri fremkomne Forslag til Ændringer har været omdeelt. Jeg skal først sætte § 1 med de dertil stillede Ændringsforslag under Behandling og derpaa følgende Afstemning. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (J. C. Larsen): Jeg har for Diebliffet Intet at tilføie til Betænkningen, til hvilken jeg skal henvisse, medens jeg afventer de Ændringer, som maatte blive fremsatte imod samme.

Lehmann: Den Betænkning, jeg ved Sagens første Behandling tillod mig at henvende Ængst paa, som formentlig laa i det baade legalt og efter den almindelige Opfattelse meget svævende Begreb om Dyrplageri, der henviste den hele Bedømmelse til den individuelle Følelse og gav ikke liden Anledning til, at Loven maaskee endogsaa kunde bruges i et ikke rigtigt Diemed, — anseer jeg for fuldkommen hævet ved de Ændringer, som det ærede Udvalg har foreslaaet, idet der derved er givet, om ikke en virkelig Definition, saa dog saa aldeles bestemte Kjendemerker paa den Behandling, der skal kunne paadrage Straf, at jeg ikke troer, at der imellem forstændige Mænd vil kunne findes Leilighed til nogen Meningsforskel om, naar Anvendelsen skal finde Sted og naar ikke, ligesom der er givet tilstrækkelig Garantie imod den Anledning til Misbrug, som kunde brygtes sig Politimesterens Side. Jeg kan derfor ikke troe, at der kan være mindste Tvivl til, naar Begrebet stilles saaledes, enten ubetinget eller efter Bedkommendes Begjæring, at lade Sogneforstanderskabet afgive et Skjøn til Bedømmelse af det Spørgs-

maal, hvad der skal ansees for raa Mishandling eller grusom og opværende Behandling. Dette har aldeles intet Localt ved sig, der gives aldeles ikke locale Følelser i saa Henseende, det er almeenmenneskelige Begreber, og selv om der ved Tidernes Gæng i en enkelt Egn — som jeg dog ikke troer er Tilfældet i Danmark — skulde have uddannet sig meget laxe Begreber i saa Henseende, saa vil det være en Grund mere til at bringe denne Lov til Anvendelse for at vænne Beboerne af med en saadan Opfattelsesmaade, og det vil ikke kunne afgive Grund til paa en Maade at gjøre denne Opfattelse til et Supplement til selve Loven. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg troer, at Loven ved disse Ændringer vel vil faae noget mere Bestemt ved sig, altsaa noget for Anvendelsen mindre Vilkaarligh, men at paa den anden Side det oprindelige Begreb visnok ogsaa er blevet indskrænket. Jeg troer nemlig, at under den almindelige Opfattelse af Dyrplageri henhører ikke alene raa Mishandling, men ogsaa grovt Misbrug, og det er jo nu aldeles udelukket. Derfor dette Begreb grovt Misbrug var medtaget i Loven, da kunde jeg vel indrømme, at der kunde være Anledning til endogsaa som ubetinget Regel, i Mangel af andre jurymæssige Institutioner, at lade Sogneforstanderskabet ytre sig om Sagen, idet Spørgsmaalet da ikke kom til at angaae det enkelte concrete Tilfælde, men derimod blev dette, om et saadant grovt Misbrug af Kreature var noget for Bedkommende Habituel, altsaa, om han stadigt gjorde sig skyldig i groveligt at misbruge sine Dyr, hvad enten dette bestod i at give dem utilstrækkelig Føde eller i at fordre urimeligt Arbejde af dem.

R e t t e l s e .

Nr. 8 Side 100, Linie 27 "hørt anføre" læs "før anført"

*) Første Behandling findes Sp. 48 ff.